

Топчій О.В.

кандидат педагогічних наук

ПУБЛІЧНЕ УПРАВЛІННЯ В КОНТЕКСТІ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ІНФОРМАЦІЙНОЇ БЕЗПЕКИ НЕПОВНОЛІТНІХ

Статтю присвячено з'ясуванню юридичної природи публічного управління, зокрема у сфері забезпечення інформаційної безпеки неповнолітніх. Автором запропоновано первинну класифікацію підходів до тлумачення ключового поняття, а також представлено структурно-функціональну модель консолідації зусиль органів державної влади й громадянського суспільства щодо здійснення спільної діяльності у досліджуваній сфері.

Ключові слова: публічне управління, функціональний підхід до публічного управління, інформаційна безпека неповнолітніх.

Постановка проблеми. Розбудова в Україні інформаційного суспільства супроводжується процесами демократизації, широким залученням громадських інституцій до управління. Злободенність проблеми забезпечення інформаційної безпеки неповнолітніх (далі – ІБН) зумовлює необхідність координації зусиль органів державної влади з широкими верствами громадськості задля її розв'язання. Із позицій адміністративно-правової науки, виникає необхідність досліджень засад публічного управління у зазначеній сфері.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Концепції зарубіжних дослідників-фундаторів теорії публічного управління Д. Норта, М. Лі, Й. П'єрре, Б. Петерса, У. Полліта, Р. Родеса, Ю. Хабермаса, Г. Холліса, Г. Штерса віднайшли в Україні свій творчий розвиток з урахуванням специфіки національно-правових реалій у працях таких учених, як В. Бакуменко, А. Береза, О. Босак, С. Гайдученко, А. Галай, І. Грицяк, Л. Ємець, М. Ільницький, Я. Лазур, Н. Міненко, Н. Нижник, І. Письменний, Г. Ситник, Т. Хамуленко та ін. У центрі уваги дослідників останнім часом актуалізувалися питання взаємодії громадськості, органів місцевого самоврядування та органів державної влади, теоретичні засади парадигми публічного управління в Україні, його концепції у сучасній юридичній науці, становлення за європейськими стандартами тощо.

Управлінські аспекти діяльності не залишилися поза увагою і фахівців з інформаційної безпеки. У наукових працях віднайшли відображення питання стратегії управління інформаційною безпекою [1], адміністративно-правової діяльності недержавних органів та організацій як структурних елементів системи забезпечення інформаційної

безпеки [2], процесів управління інтерактивними соціальними комунікаціями в умовах розвитку інформаційного суспільства [3], інститутів громадянського суспільства як засобу реалізації державної політики у сфері інформаційної безпеки України [4], інформатизації та публічного управління як шляху до суспільства знань [5] та ін.

Незважаючи на значну кількість публікацій із проблем публічного управління, дотичних до сфери інформаційної безпеки, найбільш розробленими є питання, що укладаються у класичну парадигму державного управління [6–8].

Виділення не вирішених раніше частин загальної проблеми. Багатогранність проблеми публічного управління розкриває широкі перспективи перед дослідниками. Водночас трансформація проблеми у доволі нетрадиційну для цієї галузі сферу інформаційної безпеки, тим більше в контексті її забезпечення щодо неповнолітніх постала на часі лише зараз. Тому новітні підходи до розв'язання зазначеної проблеми зумовлюють формулювання мети статті.

Постановка завдання. Мета статті полягає у з'ясуванні юридичної природи та сутності механізму публічного управління в інформаційній сфері задля забезпечення ІБН.

Виклад основного матеріалу дослідження. Динаміка суспільно-політичного розвитку держави за останні роки, зумовлена суттєвим зростанням ролі громадянського суспільства, наочно продемонструвала готовність України до переходу від авторитарної системи домінанти державного управління до широкого впровадження управління публічного. Тому назріла необхідність трансформації українських реалій від владних суб'єкт-об'єктних відносин між державою і суспільством до втілення «теорії і прак-

тики демократично самоорганізованого суспільства, в основі якого лежать партнерські суб'єкт-суб'єктні відносини між владою (державою) і громадськістю (суспільством) на різних рівнях соціальної структуризації» [9].

Незважаючи на фундаментальну розробку принципів важливих засад державного управління в Україні, поняттєво-категоріальний апарат публічного управління, специфіка його реалізації у сучасних вітчизняних умовах поки що залишаються недостатньо дослідженими у наукових розвідках. Навіть на рівні самої номінації не існує одностайності тлумачення. Ми консолідуємося з позицією Р. Мельника в тому, що «категорія «публічне управління» є надзвичайно складною за своїм змістом, яку легше описати, аніж сформулювати її чітке визначення» [10, с. 96]. Тим не менш зробимо спробу деякою мірою систематизувати існуючі нині погляди вчених на цей феномен.

Уважається, що усталена номінація «публічне управління» (англ. public management) була введена до наукового обігу завдяки англійцю Десмонду Кілінгу, який на початку 70-х років минулого століття у праці «Management in Government» надав доволі абстраговане її тлумачення, розуміючи публічне управління як «пошук найкращого способу застосування ресурсів із метою реалізації пріоритетних завдань державної політики» [11, с. 17–18]. Із позицій права, така дефініція не може вважатися прийнятною, а тому дослідники, підхопивши саму ідею, зробили та продовжують дотепер спроби власних інтерпретацій поняття.

За нашими спостереженнями, в українській науці щодо тлумачення публічного управління переважають такі підходи, як:

- **системний** – «інтегральний системний механізм, підсистемами і елементами якого виступають політичні програмні орієнтири і пріоритети, нормативне регулювання, процедури, фінансовані державою або органами місцевого самоврядування, централізовані й децентралізовані організаційно-управлінські структури та персонал, що відповідають за адміністрування діяльності у певній галузі суспільних відносин на національному, субнаціональному та місцевому рівнях» [цит. за 12].

- **діяльнісний** – «діяльність, яка забезпечує ефективне функціонування системи органів державної влади, регіонального врядування, органів місцевого самоврядування, громадських (неурядових) організацій, фізичних осіб та інших суб'єктів громадянського суспільства з метою реалізації державної політики в найрізноманітніших сферах суспільного життя» [13, с. 5];

- **комунікативний** – «гласна взаємодія державного апарату і суспільства під час прийняття важли-

вих для суспільства рішень, дій, як відкрита публічна сфера суспільних інтересів, у якій усі суспільні інститути, громадяни можуть бути не тільки в ролі об'єктів управління, але і виступати суб'єктами, автономними одиницями у відносинах з органами влади і управління» [14, с. 91];

- **об'єктно-науковий** – «складне та багатопланове утворення, основою якого є концепція, що впливає з тісного взаємозв'язку політики і права, управління й влади, політичної системи та суспільства загалом, а також взаємодії суспільства з різними елементами соціальної системи» [15, с. 57]

Безсумнівно, запропонований нами перелік підходів не є вичерпним, він лише засвідчує різноманітність поглядів на багатоаспектне динамічне явище, яким є публічне управління. Виходячи із семантичного аналізу ключового поняття, виникають підстави вважати його найбільш вагомими характерними рисами:

- методологічну обґрунтованість;
- детермінованість еволюцією суспільних відносин і правової системи в умовах глобального світу;
- прогресивність для суспільства і держави;
- взаємопов'язану структурованість складників, інтегративність;
- поліфункціональність;
- широту охоплення явищ правової дійсності;
- нормативну врегульованість діяльності суб'єктів поряд із простором для прояву ініціативи.

Наша позиція доповнюється поглядами такого вченого, як Л. Ємець, який виділяє такі специфічні ознаки публічного управління: «1) урегульованість переважно нормами адміністративного права; 2) зумовленість публічними (суспільними) потребами; 3) наявність певної системи суб'єктів (органів виконавчої влади, органів місцевого самоврядування, а також інших суб'єктів у разі делегування їм публічних повноважень); 4) спрямованість на забезпечення та реалізацію прав, свобод і законних інтересів фізичних осіб; 5) здійснення у певних формах, за допомогою методів та у спосіб, визначених Конституцією та законами України» [16, с. 7].

Водночас слід зазначити, що публічне управління у сфері інформаційної безпеки має свою специфіку. За нашим переконанням, це зумовлюється таким:

- екстраординарна важливість забезпечення інформаційної безпеки (як складника національної безпеки порівняно з іншими галузями управління) пов'язана з масштабністю завдань, від успішного вирішення яких залежить подальше існування української держави, її суверенітет, територіальна цілісність, рівновага у суспільстві, особливо в період загострення гібридних війн та проведення спеціальних інформаційних операцій;

- бінарний характер діяльності передбачає її здійснення як у традиційному реальному, так і у віртуальному просторі, який є екстериторіальним і наднаціональним утворенням;

- відсутність усталених традицій, перевірених часом методів зумовлює необхідність постійного пошуку та запровадження інноваційних підходів;

- зосередження суттєвої частини діяльності в парадигмі лише державного управління через обмеження регламентовані законами України «Про Національну безпеку» [17], «Про державну таємницю» [18], «Про захист інформації в інформаційно-телекомунікаційних системах» [19], указами Президента України «Про рішення Ради національної безпеки і оборони України від 28 квітня 2014 року «Про заходи щодо вдосконалення формування та реалізації державної політики у сфері інформаційної безпеки України» [20], «Про рішення Ради національної безпеки і оборони від 29 грудня 2016 року «Про доктрину інформаційної безпеки України» [21] та ін.;

- ефективність результатів залежить від збалансованого поєднання невід'ємного комплексу не лише правових, а й організаційно-управлінських, техніко-технологічних засобів.

Визнаючи наявність об'єктивно існуючих специфічних особливостей публічного управління у сфері інформаційної безпеки, вимушені констатувати наявність окремих диспропорцій у концептуальних засадах розуміння ситуації в цілому на рівні органів державної влади.

По-перше, у трихотомії «інформаційна безпека особи, суспільства, держави» управлінські переваги віддаються останньому компоненту. Свідченням тому є результати контент-аналізу нормативно-правових актів із питань інформаційної безпеки, репрезентованих на сайті Верховної Ради України. В абсолютній більшості йдеться про безпеку держави. Основні документи в цьому напрямі ініційовані Радою національної безпеки й оборони України. Звісно, цей суб'єкт діяльності діє в межах своїх повноважень. Водночас зазначаємо, що жоден із центральних органів виконавчої влади не передбачив навіть на рівні стратегії комунікацій мети налаштування соціального партнерства з інститутами громадянського суспільства із забезпечення інформаційної безпеки особи і суспільства.

По-друге, у питаннях інформаційної безпеки більшість управлінців усіх рівнів ментально орієнтована на технократичні підходи, за яких домінують уявлення, що це суто інженерна чи військова справа. Одним з аргументів на користь висловленої тези є той факт, що натепер (згідно з постановою Кабінету Міністрів від 20 квітня 2015 р. № 266 «Про затвердження переліку галузей знань і спеціальностей, за яким здійснюється підготовка здобувачів вищої освіти») інфор-

маційна безпека не представлена ані як напрям, ані як спеціальність [22]. Є лише «кібербезпека» за напрямом «інформаційні технології (код спеціальності 125) і державна безпека за напрямом «воєнні науки, національна безпека, безпека державного кордону» (код спеціальності 251). У такий спосіб вихолощується гуманітарний складник комплексної категорії.

Такий стан речей може пояснюватися особливими умовами, в яких опинилася держава на новітньому етапі своєї історії. З іншого боку, як зазначає О. Поляруш, «для багатьох поняття «інститутів громадянського суспільства», а також консолідує та стабілізуюча роль у процесі реформування системи влади взагалі й забезпеченні інформаційної безпеки зокрема не є до кінця зрозумілими» [4, с. 63].

Дисбаланс розстановки акцентів потребує моделювання можливих інваріантів публічного управління інформаційною безпекою неповнолітніх. На нашу думку, найбільш раціональним у цьому сенсі виступає структурно-функціональний підхід, за якого доцільно виділити функції, що можуть виконуватися на засадах соціального партнерства держави та інститутів громадянського суспільства або ж взагалі делеговані останнім, а саме:

- **методологічна функція.** Об'єднання зусиль учених, які займаються проблемами інформаційної безпеки, дозволить розробити науково обґрунтовані концептуальні засади стратегій подальшого розвитку існуючої нині системи засобів забезпечення ІБН, удосконалити методологію правозастосування, правотворчості й актуального нормопроекування у зазначеній сфері. Прикладом є діяльність недержавної інституції «Глобальна організація союзницького лідерства» [23], на сайті якої представлені результати фундаментальної наукової діяльності об'єднання вчених, що містять значний методологічний потенціал із проблем інформаційної безпеки;

- **аналітично-прогнозна функція.** Україна має потужні аналітичні центри, чимало яких є неприбутковими та не залежать від держави. Достатньо нагадати, що згідно з рейтингом 2017 «Global Go To Think Tank Index Report» аналітичний центр імені Олександра Разумкова визнаний четвертим у Європі та двадцять дев'ятим у США серед ста інших світових центрів. До сотні найкращих за рейтингом у Європі потрапили ще шість українських аналітичних центрів [24]. Не використовувати у публічному управлінні такий потенціал було б підступним. Проте накопичені ними матеріали далеко не завжди враховується в процесі управлінської діяльності органами державної влади. Тому маємо констатувати, що тут є значний потенціал для поліпшення співпраці в межах публічного управління;

- **експертно-оцінна.** Доволі перспективним є використання в діяльності щодо забезпечення ІБН методу експертних оцінок. Експертами можуть виступати не тільки фахівці з державного управління, а й провідні соціологи, педагоги, психологи, спеціалісти в галузі медіа-ресурсів тощо. Найголовніше, щоб думки, висловлені під час опитувань, під час дискусій і форумів, на конференціях і нарадах, враховувалися під час розроблення теорії і практики інформаційної безпеки неповнолітніх;

- **консультативно-дорадча функція.** Органи державної влади у своїй діяльності із забезпечення ІБН мають спиратися не лише на штатний персонал, на службовців, а й під час розроблення стратегій, підготовки важливих документів залучати до консультацій, до проведення нарад компетентних представників громадськості. Це є важливим, зважаючи на те, що навіть найбільш кваліфікований та найдосвідченіший працівник не може бути фахівцем у всіх питаннях. Ураховуючи те, що проблеми інформаційної безпеки неповнолітньої особи є далеко не першими у переліку завдань державної служби, за рахунок участі позаштатних спеціалістів рівень ефективності діяльності у зазначеному напрямі має суттєво підвищуватися;

- **комунікативна функція** є однією з найголовніших у всьому комплексі. Вона наскрізно пронизує всі структурні елементи системи, починаючи від діалогу органів влади з інститутами громадянського суспільства, окремими громадянами, зокрема неповнолітніми, від вироблення стратегій комунікації до педагогічної комунікації й міжособистісного спілкування. У виконанні цієї функції суттєва роль відводиться засобам масової інформації, медіаресурсам, адже від інформаційної політики, ракурсів подання матеріалу, дотримання полемічної культури багато в чому залежить формування інформаційно-комунікативної компетенції неповнолітніх;

- **аксіологічна функція.** Невід'ємно пов'язана з комунікацією і створенням ціннісних орієнтирів у картині світу неповнолітньої особи. Формування індивідуальної аксіологічної шкали відбувається на тлі протиборства ідеалів суспільства та псевдо ідеалів, сумнівних цінностей, що нав'язуються неповнолітньому кримінальним середовищем та деструктивними спільнотами, окремими «квазіавторитетами», зокрема з оточення ровесників. Тому тут є великий потенціал діяльності для сім'ї, закладів освіти, зокрема позашкільної, громадських і молодіжних організацій, які мають консолідувати свої зусилля на прищеплення особі на етапі її становлення бажаних для суспільства переконань і моделей поведінки;

- **мотивувально-спонукальна функція.** Логічно продовжує аксіологічну функцію. У віковій та

соціальній психології вже беззаперечною є істина, що перехідний період від підлітка до дорослої особи нерідко супроводжується змінами у поведінці, що характеризуються потягом до гострих відчуттів, «експериментів» над собою або іншими людьми тощо. Мотиви такої поведінки формуються здебільшого ззовні (достатньо згадати так звані «групи смерті» у соціальних мережах та в меседжерах). У цьому плані суспільство недооцінює роль і значущість мотивувально-спонукальної функції, яка має здійснюватися у бажаному для громади руслі силами закладів освіти, громадських і молодіжних організацій, свідомими авторитетними громадянами. Велику роль у цьому відіграє родинне оточення, сімейні традиції. Проблема полягає в тому, що дотепер на рівні держави не вироблено єдиної консолідуючої ідеї, яка б стала вектором у публічному управлінні у сфері формування мотивів бажаної безпечної поведінки неповнолітніх й спонукування до свідомого ставлення до можливих інформаційних загроз;

- **культурологічна функція.** Формування інформаційної культури неповнолітньої особи є складним, структурно різнобарвним і багатоплановим процесом. Сама по собі держава без допомоги суб'єктів публічного управління не в змозі виконати це завдання. Успіх можливий лише за умови поєднання зусиль органів державної влади, закладів освіти, включаючи позашкільну, медійних ресурсів тощо;

- **право просвітницька функція.** Зростання правопорушень у сфері інформаційної безпеки, вчинених неповнолітніми особами, які здобули певного рівня навичок володіння комп'ютером та мобільними пристроями, але не є обізнаними у питаннях адміністративної відповідальності за проступки, ставить перед суспільством завдання правової просвіти. У цьому напрямі важлива діяльність не лише закладів освіти. Досвід США у розповсюдженні студентами юридичних вишів в неформальному спілкуванні так званого "Street Law" [25], що перекладається в українських джерелах як «практичне право», є наочним прикладом правопросвітницької діяльності, достойної для відтворення у нашій державі;

- **функція правового виховання.** Надання знань із права не може виступати запорукою бажаної для держави і суспільства інформаційно-безпекової поведінки неповнолітньої особи, адже результати освіти та просвіти дають ефект лише у поєднанні з правовим вихованням. Під час здійснення цієї функції важливою є роль не тільки Міністерства освіти і науки, Міністерства юстиції, Міністерства внутрішніх справ, а й органів місцевого самоврядування, закладів освіти, правозахисних організацій, які мають консолідувати свої зусилля на забезпечення ІБН шляхом правового виховання;

- **сугестивна функція.** За своїми психофізіологічними характеристиками неповнолітня особа особливо чутлива до інформаційних впливів. Тому публічне управління ІБН як системи координат має брати такі напрями, як мінімізація чи нейтралізація негативного інформаційного впливу на неповнолітнього і збільшення сприятливого впливу, що формує своєрідний ментальний «імунітет» особи;

- **превентивна функція.** Профілактика загроз інформаційній безпеці базується на комплексі просвітницьких та виховних заходів групового та індивідуального характеру, які враховують сучасні виклики й новітні тенденції небезпек. У цьому напрямі є широке поле діяльності не лише для уповноважених органів державної виконавчої влади, а й для органів місцевого самоврядування, громадських та молодіжних організацій;

- **функція громадського контролю.** Оскільки функція контролю є однією з найважливіших в управлінні, то громадськість може за наявності певних регламентованих законодавством умов подавати індивідуальні або колективні звернення або запити до органів державної влади з отримання публічної інформації, заслуховувати звіти про результати діяль-

ності, здійснювати моніторинг й перевірки, брати участь у засіданнях колегіальних органів владних повноважень тощо. Водночас слід зазначити, що відсутність чітко артикульованої ідеї забезпечення інформаційної безпеки неповнолітніх призводить до того, що суспільство у цьому напрямі слабо використовує свої можливості. Тому тут міститься суттєвий потенціал для публічного управління в сфері ІБН;

- **консолідуюча функція.** Строкатість поглядів і переконань членів громадянського суспільства, характерна для сучасного етапу розвитку української держави, потребує пошуку ідеї, яка б могла консолідувати усіх. Такою ідеєю може бути запропонована спільна діяльність щодо забезпечення в процесі публічного управління інформаційної безпеки неповнолітніх, адже в її значущості не сумнівається ніхто.

Висновки. Підбиваючи підсумки стану публічного управління в контексті забезпечення інформаційної безпеки неповнолітніх, можна зазначити, що сама проблема є ще недостатньо опрацьованою на методологічному й практичному рівнях. Запропонований автором підхід певною мірою сприяє поліпшенню ситуації та усвідомленню розумінню плану дій у досліджуваній сфері.

Список літератури:

1. Андреев В., Козюра В., Скачек Л., Хорошко В. Стратегія управління інформаційною безпекою. Київ: ДУІКТ, 2007. 277 с
2. Лісовська Ю. Адміністративно-правова діяльність недержавних органів та організацій як структурних елементів системи забезпечення інформаційної безпеки // Наукові праці МАУП, 2014. Вип. 2 (41). С. 108–113.
3. Пелещин А. Процеси управління інтерактивними соціальними комунікаціями в умовах розвитку інформаційного суспільства: монографія / А. Пелещин, Ю. Серов, О. Березко та ін.; за ред. А. Пелещина. Львів: Вид-во Львівської політехніки, 2012. 368 с.
4. Поляруш О. Інститути громадянського суспільства як засіб реалізації державної політики у сфері інформаційної безпеки України. Інформація і право. № 1(1). 2011. С. 62–68.
5. Соснін О., Савченко С. Інформатизація і публічне управління – шлях до суспільства знань: аспекти взаємодії. Публічне управління XXI століття: від соціального діалогу до суспільного консенсусу: Збірник тез до XIV міжнародного наукового конгресу. Харків, Вид-во ХарПІ НАДУ «Магістр», 2014. С. 31–33.
6. Бурило Ю. Організаційно-правові питання державного управління в інформаційній сфері: дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.07. Київ, 2008. 215 с. URL: <http://adminpravo.com.ua/index.php/2010-04-13-14-05-13/145-2010-09-28-13-27-30.html>
7. Бурило Ю. Участь недержавних суб'єктів у здійсненні державного управління інформаційною сферою. Правова інформатика. 2007. № 4. С. 34.
8. Олійник О. Адміністративно-правові засоби забезпечення інформаційної безпеки. Юридичний вісник. 2015. № 1 (34). С. 65–69
9. Мартиненко В. Демократичне врядування: проблеми теорії і практики. URL: <http://82-117-235-189.gpon.sta.kh.velton.ua/e-book/putp/2010-1/doc/1/03.pdf>
10. Мельник Р. Категорія «Публічне управління» у новій інтерпретації. Право і суспільство. 2012. № 6. С. 95–98
11. Desmond Keeling. Management in Government. London: George Allen & Unwin Ltd, 1972. 210 p.
12. Філіпова Н. Зміна співвідношення понять «Державне управління», «Публічне адміністрування», «Публічне управління» в системі суспільно-політичної трансформації. Електронне наукове фахове видання «Державне управління: удосконалення та розвиток». 2015. № 6. URL: <http://www.dy.nayka.com.ua/?op=1&z=865>
13. Грицяк І. Публічне управління в Україні. Становлення за європейськими стандартами. Вісник Академії митної служби України. Сер.: Державне управління. 2010. № 2. С. 5–11.

14. Дегтяр О. Роль системи публічного управління в соціальній сфері суспільства. Публічне урядування, 2016. № 1. С. 89–94.
15. Обушна Н. Публічне управління як нова модель організації державного управління в Україні: теоретичний аспект. Ефективність державного управління. 2015. Вип. 44. С. 53–63
16. Смець Л. Публічне управління неполітичними об'єднаннями громадян (адміністративно-правове дослідження): автореф. дис.... канд. юрид. наук: 12.00.07. Дніпропетр. держ. ун-т внутр. справ. Дніпропетровськ, 2009. 20 с.
17. Закон України «Про Національну безпеку України» від 21.06.2018. URL: <http://zakon.rada.gov.ua/laws/main/2469-19>
18. Закон України «Про державну таємницю» від 21 січня 1994 року (поточна редакція від 95.08.2018). URL: <http://zakon.rada.gov.ua/laws/main/3855-12>
19. Закон України «Про захист інформації в інформаційно-телекомунікаційних системах» від 5 липня 1994 р. (в редакції від 19.04.2014). URL: <http://zakon.rada.gov.ua/laws/main/80/94-вр>
20. Указ Президента України «Про рішення Ради національної безпеки і оборони України від 28 квітня 2014 року «Про заходи щодо вдосконалення формування та реалізації державної політики у сфері інформаційної безпеки України». URL: <http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/449/2014>
21. Указ Президента України «Про рішення Ради національної безпеки і оборони від 29 грудня 2016 року «Про доктрину інформаційної безпеки України» від 26.02.2017. URL: <http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/47/2017>
22. Постанова Кабінету Міністрів України від 20 квітня 2015 р. № 266 «Про затвердження переліку галузей знань і спеціальностей, за якими здійснюється підготовка здобувачів вищої освіти». URL: <http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/266-2015-n>
23. GOAL – Глобальна організація союзницького лідерства: офіційний сайт URL: <http://goal-int.org/>
24. Українські аналітичні центри потрапили до числа найкращих у світі та Європи, згідно з рейтингом «2017 Global Go To Think Tank Index Report». URL: <https://www.ukrinform.ua/rubric-society/2392829-ukrainski-analiticni-centri-sered-najkrasih-u-sviti.html>
25. USA Street Law. URL: <https://www.streetlaw.org/>

ПУБЛИЧНОЕ УПРАВЛЕНИЕ В КОНТЕКСТЕ ОБЕСПЕЧЕНИЯ ИНФОРМАЦИОННОЙ БЕЗОПАСНОСТИ НЕСОВЕРШЕННОЛЕТНИХ

Статья посвящена изучению юридической природы публичного управления, в частности в сфере обеспечения информационной безопасности несовершеннолетних. Автором предложена первичная классификация подходов к толкованию ключевого понятия, а также представлена структурно-функциональная модель консолидации усилий органов государственной власти и гражданского общества по осуществлению совместной деятельности в исследуемой сфере.

Ключевые слова: публичное управление, функциональный подход к публичному управлению, информационная безопасность несовершеннолетних.

PUBLIC MANAGEMENT IN THE CONTEXT OF ENSURING INFORMATION SAFETY OF MINORS

The article is devoted to the legal nature of public administration in the field of information safety of minors. The author explores the semantics of the key concept and notes that in modern legal science of Ukraine it is possible to distinguish such approaches to interpretation: systemic, activity-based, communicative, object-scientific. The researcher identifies such key features of public administration as: methodological soundness, determination by the evolution of social relations and the legal system in the context of globalization; progressiveness for society and the state; polyfunctionality; integration of elements; the breadth of legal reality; regulation of the activities of the subjects along with the scope for their initiative. The author notes that in modern conditions of Ukraine attention is shifted towards the state information security with a priority of technocratic views.

The article presents the author's approach to the structural-functional model of ensuring information safety of a minor. The author considers the main functions of public administration: methodological, analytical and forecasting, expert-evaluative, advisory, communicative, axiological, motivational, cultural, legal educational, suggestive, preventive, controlling and consolidating.

Key words: public administration, functional approach to public administration, information safety of minors.